

ленъ кипежътъ между българитѣ за отчаяно действие, показва и свидетелството на русина Фонтонъ, отъ главната квартира. Като съобщава, че висшето гръцко духовенство се държало не особено благосклонно къмъ руситѣ, понеже знаело че „каквито и да бждатъ успѣхитѣ на тѣхното оръжие, султанътъ ще си остане султанъ“, той отбелязва патриотичното държане на нисшето духовенство: „То държи явно и безстрашно страната на народа, и въ решителния моментъ кръстътъ ще поведе сѣкиритѣ и пушкитѣ на бой за народна независимостъ. И сега (юлий 1829), стига само да имъ се даде воля и оръжие, тѣ веднага ще се вдигнатъ на света борба. Добре ли и предвидливо ли ние постъпваме, като прѣчимъ на това, ще сѣди историята“. И Фонтонъ добавя, че, по даденитѣ отгоре нареждания, рускитѣ власти трѣбвало „да въздържатъ тѣзи бедни хора отъ действия“, които могли да дадатъ поводъ за гибелна мѣсть отъ страна на турцитѣ.

Нѣма да проследяваме по-нататкъ сѣдбата на Мамарчова, този загадъченъ и гордъ български херой, продължилъ и по-късно съ невѣроятнo постоянство заговорнишкото си дѣло и заточенъ въ Мала Азия, следъ несполучливия си опитъ отъ 1835 г. да повдигне Източна България (Велчова завѣра). Съ огледъ къмъ събитията въ Сливенъ, гдето той енергично се мѣси, отстоявайки плана си, ще кажемъ следното, и то възъ основа на веститѣ, които ни е упазилъ Селимински.

Откакъ втората делегация при Дибица се завърнала и съобщила препоржката на главнокомандувация и на руското правителство, въ Сливенъ настъпило дълбоко отчаяние. Отговорътъ падналъ като гръмъ отъ ясно небе. Време за много мислене не оставало, понеже скоро щѣла да се оттегли руската войска. „Народътъ, пише Селимински, се намираше въ най-лошо положение, недоумявайки кой пжтъ да хване. Дали да напустне бащино огнище, надеждитѣ за утеха, родителскитѣ, роднинскитѣ и детскитѣ си гробове, имота си, хубавитѣ мѣстности и климатъ на страната, паметницитѣ отъ миналото, споменитѣ отъ приятнитѣ си часове и да отиде въ неизвестна страна, на която не знаеше ни природата, ни законитѣ, ни наредбитѣ. . . Обмисляйки всичко това, човѣкъ намира преселването за голѣмо зло, на което едвали се решава. Но да остане подъ една властъ, чиито злoдѣянния човѣшкиятъ умъ